

Byl jeden turecký emír, jménem Fírúz, který byl pouťán velkým přátelstvím s Bohemundem. Bohemund ho často vyzýval v poselstvích, která si navzájem vyměňovali, aby ho Fírúz držel ve své náklonnosti, a za to mu slíbil, že jej přijme do křesťanské obce, a slíbil mu dále bohatství a velké počty. Fírúz souhlasil s těmito projevy a na tyto sliby odpovéděl: „Já sťežím tři věže, Bohemundovi slibuji dobrovolně, že mu je předám, a v tu hodinu, kdy bude chtít, já ho tam přijmu.“

Ujištěn, že může takto vstoupit do města, se Bohemund radoval; uklidněn, obrátil se na jiné pány s obličejem klidným a řekl rozradosněně: „Stateční rytíři, uvažte, v jaké chudobě jsme, v jaké bídě se všichni nacházíme, velcí i malí, a nevíme téměř nic, z které strany se naše situace může zlepšit. Jestliže se vám zdá dobrá a čestná, aby jeden z nás sebe určil před druhými, a jestliže jakýmkoli způsobem nebo šikovností se mu podaří získat, nebo ho útokem se zmocnit města, buď prostřednictvím svým, nebo prostřednictvím jiných, dejme mu jednohlasně město do vlastnictví.“ Ale tito odmítli a postavili se proti, řkouce: „Nikdo město nedostane do vlastnictví, ale my ho budeme mít všichni rovným dílem. My jsme vydrželi stejně útrapy, my dostaneme všechno stejnou počtu. Na tato slova se Bohemund mírně usmíval a ihned se odebral do svého sukromí.

Krátce poté jsme dostali zprávy o armádě našich nepřátel, to jest Turků, Publikánů a Azyrnů i jiných národů. Ihned se naši velitelé shromáždili a měli poradu, řkouce: „Jestliže Bohemund může získat město sám nebo prostřednictvím jiných, my mu město

dáme jako dobrovolný dar, pod podmínkou, že je iže císař přijde nám na pomoc a bude chtít dodržet dohodu, kterou slíbil a přísahal, my mu odevzdáme město podle práva, i v případě, kdy Bohemund by byl vlastníkem města.“

Velmi brzy Bohemund začal naléhat ponížně na svého přítele každodenními žádostmi, slibuje mu ohledy a prospěch těmito slovy: „He, přichází vhodná chvíle, kdy můžeme uskutečnit dobrý skutek, který jsme dohodli; at mui přítel Fírúz mi nyní poskytne pomoc.“ Ten potěšen prohlásil, že mu pomůže, jak je třeba. Následující noc poslal svého syna Bohemundovi jako rukojmí, aby potvrdil, že mu povolí vstup do města; a zaslal toto poselství: „At zítřa francká armáda je svolána Bohemundem, jako kdyby chtěla plénit zemi Saracénů, at se skrývá a rychle se vrátí, kudy vede hora na pravou stranu. A já budu pozorovat tyto sbory, pozorně je budu očekávat a přijmu je ve věžích, které mám pod svým dozorem.“

Ihned Bohemund předvolal jednoho ze svých pěšáků jménem Male Couronne a jemu vyložil, aby svolal velkou armádu Franků, aby připravil proniknutí do země Saracénů; a tak bylo učiněno. Bohemund světil tento záměr vévodovi Godefroiovi, hraběti flanderskému, a také hraběti ze Saint-Gilles a diskupovi z Puy, řka: „Jestliže nám bude nakloněna milost boží, tuto noc osvobodíme Antiochii.“

Všechno bylo zařízeno takto: rytíři drželi údolí, pěší horu; celou noc pochodovali a jeli na koních až do svítání, potom se přiblížili k věžím, jež hlídač sťežil celou noc. Bohemund ihned se skočil z koně a dal instrukce všem těmito slovy: „Jděte bezpečně a v klidu vystupte po žebříku až do Antiochie, kterou my budeme mít pod svou mocí, jestliže Bůh dá.“ Přiblížili se až k žebříku, který byl pevně zavázán na mětské zdi; asi 60 mužů našich se šplhalo a byli rozestaveni podle místa určení. Když Fírúz viděl, že tak málo našich vystupuje po žebříku, začínal se obávat, že on i naši [Frankové] padnou do rukou Turků. Fírúz vykřikl: máme málo Franků. Kde je jen nádherný Bohemund? Kde je nepřemožitelný? V tomto okamžiku langobardský pěšák sestoupil a utíkal rychle k Bohemundovi a řekl: „Kde jsi? Co ty tady děláš, opatrný člověče! Proč jsi sem přišel? My už máme ve svých rukou tři věže!“

Bohemund, zburcovaný těmito slovy, se připojil ke druhým a všichni se vesele odebrali k žebříku.

Když to viděli ti, kteří již byli ve věžích, dali se do křiku a ve sele volali: „Bůh to ucel!“ My jsme vykřikli stejně. A tak začalo úžasné vystupování; dosáhli konečně vrcholu a utíkali rychle k jiným věžím; zabili a povraždili všechny, kteří se tam nacházeli, a bratr Fírúze také zahynul. Potom se zlomil žebřík, po kterém my jsme vylézali, a to nás naplnilo úzkostí a smutkem. Přestože se žebřík zlomil, byly na naší levé straně zavřené dveře, o kterých druzí nevěděli. Ještě byla noc, ale my, tápajíce a hledajíce, našli jsme tyto dveře, všichni jsme tam utíkali a rozbili je a díky jim jsme vstoupili. V tomto okamžiku nastal po městě ohromný křik. Bohemund neztrácel čas a rozkázal vyvěsit vítěznou korouhev na význačný bod proti zámku. Když nastal den, ti, kteří byli ještě ve svých stanech, slyšeli ohromný povyk, který zazníval ve městě.

Vyšli rychle ze stanů, uviděli plápolající korouhev Bohemundovu na vyvýšenině. Ihned s velkým spěchem pronikli do města skrze tyto dveře a pobili Turky a Saracény, které potkali, s výjimkou těch, kterým se podařilo utéci na cimbuří; jiní Turci vyšli dveřmi a spasili se díky útěku.

Cassia, turecký pán, se dal také na útěk ještě s jinými, kteří byli v jeho průvodu, a dostali se na území Tankredovo nedaleko města. Protože byli jejich koně unavení, pronikli do jednoho domu, aby se v něm ukryli. Ale byli poznáni obyvateli syrskými a arménskými a ti se zmocnili Cassii a uřízli mu hlavu, kterou přinesli Bohemundovi, aby získali svobodu. Opasek, šavle a oblek byly prodány za šedesát byzantiů.

Tyto události se udály třetí den v červnu, páté ferie, tři dny před Nonami červnovými. Všechna náměstí tohoto města byla naplněna tolika mrtvolami, že nikdo tam nemohl pobývat kvůli zápachu. Nebylo možno procházeti po ulicích, jenom po mrtvolách.